

מבית

שבועון קבוצת יבנה

י"ג באלול תשע"ו

(16.9.16)

"כי תקצר קצירך בשדך ושכחת עמר בשדה, לא תשוב לקחתו--לגר לתום
ולאלמנה, יהיה: למען יברכה ה' אלקיך, בכל מעשה ידיך." [דברים כ"ד, כ']
ציורו של ז'אן פרנסואה מיייה - "המלקטות"

שבת פרשת "כי-תצא"

כניסת השבת – 18:23 צאת השבת – 19:21

שבועון מספר 1214

פרשת "כי-תצא"

ליל שבת

18: 23 הדלקת נרות

מנחה, קבלת שבת וערבית

שבת

07: 00 דף יומי בבית המדרש – **יואב איתן**

08: 00 תפילת שחרית

לאחר התפילה והקידוש – שיעורו של **ראובן קמפניינו**

09: 30 תפילת ילדי אי-ד' בחדר אח"ם שבחדר האוכל

09: 30 תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת

12: 45 **תהילים לנשים** - בבית המדרש

12: 50 שיעור בספר 'תרי עשר' בבית משפחת - **נח חיות**

13: 30 תפילת מנחה גדולה

16: 30 שיעור גמרא בבית המדרש - **הרב אילעאי**

17: 00 **משק הילדים** פתוח לביקורים למשך שעה

17: 15 תפילת **מנחה קטנה** בבית הכנסת

שיעור '**צורבא מרבנן**' - בבית הכנסת מיד לאחר תפילת מנחה

17: 30 לימוד '**צורבא מרבנן**' הורים ילדים (אי-ו') בבית המדרש

17: 45 שיעור פרשת השבוע בבית סביון

17: 45 **הבית האדום** פתוח למבקרים למשך שעה

19: 21 **צאת השבת**

שהשמחה במעונם

מזל טוב ליהב ורחלי לרגל נישואיכם ומזל טוב להורים המאושרים שמוליק ונעמי וכן

לסבתא חנה (פיש) ולכל השבט.

מזל טוב לדני ונעמי הרץ להולדת הנכד, בן לנורית וזכרי וינר

מזל טוב לרפי ולאה שרקי ולטובה ומשה שטיינר להולדת הנכד והנין בן לזוהר ואבנר

מזל טוב לזאב ודינה ספראי להולדת בן למרים ועלי

מזל טוב לחנה יעיר להולדת הנין, נכד לעקיבא ושרה, בן לרינת ועמי

מזל טוב לאפרים ומרים שולב להולדת הנינה, נכדה לשורי ואורנה, בת למיכל ואורי

נקודה למחשבה

אמיתי של יד האישה אלא על תשלום כספי.

הפער שאנו רואים נדון רבות. תשובה די מקובלת היא שחז"ל מחזיקים בפירוש האמיתי לדברי התורה ולמעשה מסבירים את הדרישה האלוקית. לענ"ד תשובה זו היא קשה ואפולוגטית מדי. בעיניי מתואר כאן קשר מורכב המלמד אותנו הרבה על שני העולמות הללו, אלוקים והאדם, או כמו בפרשתנו - התורה ודברי חכמים. התורה מתארת לנו את הרעיונות בטהרתם, את הצדק האלוקי¹ ואילו אנו, בני האדם, איננו ראויים או יכולים להפעיל את אותו צדק בעולמנו, לכן אנו נדרשים לצמצמו ולשנותו. אם לוחות ראשונים נשברו כי לא התאימו למצבו של עם ישראל, כך חז"ל מלמדים אותנו לגבי התורה והמצוות, לשבור ולצמצם כדי להתאימם לעולמנו. אני חושב שרעיון זה רלוונטי גם לעולם הפרטי של כל אדם. האדם צריך לחשוב תמיד האם עכשיו זה המקום לאידיאולוגיה הטהורה והקשה או שמא עכשיו זה הזמן למצוא פשרה, הבנה מורכבת שתוכל להיות טובה יותר למקום שבו אנו נמצאים ולעולמנו האנושי שמתקשה לסבול ערכים מוחלטים וצדק אלוקי.

רן צרויה

1. כמובן שיש להבין מדוע הלכות כמו "בן סורר ומורה" ו"עין תחת עין" הם הם הצדק האלוקי אך אין זה המקום.

פרשתנו עמוסה בדינים חשובים ומהותיים לבניית חברה המיוסדת על התורה והמצוות. נקודה מעניינת היא הפער הקיים בין פשט הפסוקים לבין הלימוד של חז"ל:

1. **בן סורר ומורה** – התורה מורה להורים אשר בנם לא מקשיב להם ו"זולל וסובא", להוציאו להורג לעיני כל העם. בגמרא מופיע דין מיוחד, "אם לא היתה אמו שוה לאביו בקול ובמראה ובקומה אינו נעשה בן סורר ומורה". חז"ל דורשים שזוג ההורים יהיו ממש כפילים, מציאות שכמובן איננה יכולה להתקיים ובכך מונעים מדין בן סורר ומורה להתקיים אי פעם.

2. **עיר הנידחת** – אמנם הדין מופיע בפרשת "ראה" אך הפער בין הפשט בתורה לפירוש חז"ל דומה לדין "בן סורר ומורה". התורה מצווה עלינו להרוג את כל תושבי העיר שעובדת עבודה זרה. לעומת זאת חז"ל קובעים, "כל עיר שיש בה אפילו מזוזה אחת אינה נעשית עיר נידחת" כך הופכים את הדין לכמעט בלתי מציאותי.

3. **"עין תחת עין שן תחת שן.."** – הלכה זו עולה בפרשתנו בדין הדומה "וקצותה את כפה" שכמו שם - גם כאן הגמרא ממחרת להסביר שאין מדובר על קיצוץ

חודש אלול – ימי רחמים וסליחות

אמורה לעשות? האם עלי להרגיש
אשמה? לבקש סליחה?

--

ספר זיכרונות שמעורר את הדילמות
הללו הוא של **נחמה חורש (אשר)**,
תושבת נהלל כיום, בתם הבכורה של
חנה ונפתלי אשר זיכרונם לברכה. היא
מספרת על הוריה שעלו ארצה מהולנד
לאחר המלחמה. אביה, נפתלי, היה
אדם צנוע שחי ביבנה חיי שגרה, וקשה
היה לנחש שבזמן המלחמה הוא היה
דמות מרכזית רבת תושיה במחתרת
ההולנדית. הוא חרף את נפשו כדי
להציל ילדים יהודים ממשלוחים אל
התופת ע"י העברתם למשפחות נוצריות
או למנזרים. חנה ונפתלי התחתנו
במהלך המלחמה, ולאחר המלחמה
נשארו בהולנד זמן מה וניהלו במסירות
בית-ילדים לילדים יתומים שניצלו.
בהגיעם ליבנה, נאלצו להיפרד מילדי
הטיפוחים שלהם (למעט שתי אחייניות
שלהם). היה זה בימים של לינה
משותפת.

נחמה מספרת על הקליטה הקשה מאוד
של אמה:

**"הקליטה בקיבוץ היתה מאבק בפני
עצמו. הקיבוץ של אז דגל בקליטה,
וללא ספק רצה לקבל ניצולי שואה,
ילדים ובוגרים, אך זו הייתה חברה**

אחת החוויות הנפוצות בשולחן חדר
האוכל שלנו היא העלאת זיכרונות עבר.
מטבע הדברים הזיכרונות הצרובים
יותר בתודעה, הם אלו שהותירו בנו
משקעים. כגון, עוול שחוינו כילדים,
כנקלטים, כהורים, בשלב מעבר בין
עבודה לעבודה, בבחירת מסלול ועוד.
מכיוון שבתוך עמנו אנו יושבים,
הכתובת של הפוגע מוכרת. יש לה שם.
היא יכולה להיות כל אחד מאתנו, או
הוריו. לכן סיפורים כאלה נשארים
מתחת לפני השטח. מי שבחר לפרסם
את סיפורו האישי, מתמודד עם היכולת
שלו לגלות הבנה למציאות שבה התרחש
העוול, לסלוח או לפחות להניח למה
שהיה, ומהקושי - להצמיח תובנות
לחיים.

בכל זאת היו מי שכתבו אוטוביוגרפיות,
והעזו לגעת בסיפורים כאובים. איך הם
התמודדו עם פגיעה? עם העובדה
שמהצד השני יש גם 'פוגע' שיכול
להיפגע, הוא או בני משפחתו? עם
הקושי המובנה לשפוט אירועים מזמן
אחד על-פי מושגים של תקופה אחרת,
ועם הרצון לחיות ביכאן ועכשיו ולא
להיתקע בתוך סיפור שאין יכולת
לשנותו. כקוראים, אנו מתמודדים
בתום הקריאה עם השאלה: מה אני,
כחלק מהחברה שבה התרחש העוול,

משימתית עם קודים פנימיים נוקשים. חברה שלא הייתה פנויה לעכל את סיפורם, להעריך נכונה את פועלם בתקופת המלחמה. הם היו משפחה נקלטת, שאינה יודעת טוב עברית וצריכה לעבור תהליך של התאמה לחיים קיבוציים. הייתה להם תחושה שהם בתקופת מבחן.

אמא רצתה לעבוד עם ילדים. בזה היה לה ניסיון, אך היא שובצה במטבח, עבודה שאמנם עשתה גם בבית הילדים בלוסדרכט, אך הפעם עם דרישות קשות מאוד. בעיות השפה ובעיות עור שלא איפשרו לה לעבוד ברטיבות, הקשו עליה בתהליך ההשתלבות. בנוסף לכך, סמוך מאוד לבואה שברה את כף הרגל ולא יכלה לעבוד במשך שישה שבועות. אז - מי שלא יכול היה לעשות הכל, נחשב לנטל. החברה הקיבוצית הייתה מחוספסת, ולא מספיק סלחנית..."

"לאחר שנת ניסיון הועמדו שניהם להצבעה, במטרה להתקבל לחברות. בקיבוץ החליטו לקבל את אבא ולא את אמא. היום, כשאני רושמת שורות אלה, אינני יכולה להאמין שאכן כך היה. מה חשבה הקהילה הקיבוצית? מהיכן הם באו? מה עבר עליהם?

מה עבר עליהם? ואיך מקבלים רק את האחד, לאן ילכו? הרי הגיעו עם הבגד שלגופם. אמא נפגעה כל-כך. לאחר

ערעור היא התקבלה לחברות, אך הפצע כבר לא נרפא. היא לעולם לא סלחה ואולי גם אני לא כל-כך סולחת."

כשקראתי את הספר יכולתי להיכנס לנעליה של נחמה, המתלבטת וממש מתייסרת, האם לכתוב את תחושותיה כפי שהן, או לנסות ליפות את הדברים. האם לנבור בעבר למרות שהדברים קרו לפני הרבה זמן, ומים רבים זרמו מאז בבית משפחת אשר ובבית קבוצת יבנה? האירוע הזה לא מכוון את האשמה לאדם ספציפי, לכן אולי יותר יקל לספר אותו, אבל עדיין הסיפור מותיר הרגשה כבדה, ואין לו כתובת שיכולה לבקש מחילה, או מי שיכול לקבל אותה. החסד שאפשר לעשות כיום עם חוויות כאלה הוא רק להכיל, ולהביע אהדה מאוחרת לאותה חוויה, ולהעריך את גבורתם של נפתלי ונחמה.

ב. הקטעים הבאים הם מתוך הספר "זאת נחמתי" (תשע"ד), אוטוביוגרפיה של נחמה פרבר.

נחמה היא בת יבנה למשפחת מוב ולאחיה כהן ז"ל, עזבה את הקיבוץ עם בעלה ושמונת ילדיה באמצע החיים!

"אמי... תמיד הצדיקה את המערכת. אני זוכרת אירוע שקשור באחי, ראובן. הוא היה ילד מתוק עם תלתלים שאותו אהבתי מאוד. כששמעתי שתהיה לו מטפלת שנוהגת למשוך באוזני הילדים

– ביקשתי מהוריי להתנגד, אך כמובן שדבר זה לא היה מקובל באותם הימים. אני כעסתי ושבוע שלם לא באתי הביתה. הוריי לא התרגשו. גם בשבת לא הגעתי לארוחה. נכון שהתא המשפחתי בקיבוץ היה בעדיפות משנית, אבל אני מבינה שבבסיס המחשבה בימים הללו עמדה הכוונה לגדל דור מחושל. אולי ללא קשיחות זו לא הייתה המדינה קמה. בקיבוץ מעולם לא פירגנו. לכן כל-כך חשוב לי כיום לפרגן לאנשים שעובדים אתי. אני לא אדם מחבק, פיסית. אך אני משתדלת שתהיה אווירה טובה, ואכן יש קשר טוב בין עובדי המשרד של חברת הסיעוד 'מענית', שהקמתי לאחר עזיבתנו את הקיבוץ".

נחמה מתמודדת עם זיכרון של עוול, תוך הבנה והשלמה שזו היתה רוח הימים ההם. לא הביקורת היא מרכז הסיפור, אלא העובדה שהיא, כילדה, ניסתה להיאבק נגד העוול. היא לא נוברת באשמה ואת הקושי הפכה מקור צמיחה בשבילה.

קטע אחר, שמציף גם הוא את הבחירה איך להציג פגיעה, עוסק בדמותו של **דב רפל** ז"ל. דב היה המחנך של חברת 'ביכורים', קבוצת הילדים הראשונה של יבנה. הוא רצה להטמיע בבני הדור החדש את ערך אהבת הארץ 'דרך הרגליים', ויצא עם הילדים לטיולים

ארוכים ואתגריים. נחמה סבלה מפלטפוס קשה והטיולים הפכו לה לסיוט, ובמשך שנים רבות לאחר מכן נמנעה מלצאת לטיולים. וכך היא מספרת:

"לימים, כשכבר הייתי אמא לארבעה ילדים, טיילתי עם גידעל'ה (בעלה של נחמה, ד.ס) באילת... הטיול היה קשה, ובמהלכו הזכרתי לגידעל'ה שעליו לספר לדב כיצד הלכתי היטב. הזכרתי לו זאת באחד הימים בחדר האוכל, כשדב עבר ליד שולחננו, "עכשיו תגיד לדב!" אמרתי לו. התגובה של דב היתה: "בזכות הטיולים שלנו, כמובן", ותשובתי היתה שמאז דווקא לא העזתי ללכת לטיולים רגליים.

לאחר זמן מה נשמעה ערב אחד נקישה על דלתנו. דב נכנס והזמין אותנו לסיור מוקדם בג'יפ, כהכנה לטיול של חניכיו מגבעת ושינגטון (סמינר למורים). טיילנו באיזור ירושלים. לקראת סוף הטיול הזמין אותנו דב למסעדה. לפני שנפרדנו לחץ את ידי ואמר: "זה חוב שאני חייב לך מזה שנים".

הבחירה לדבר עם דב, איפשרה תהליך של תיקון. היפוגעי לא הפך לינפגעי ע"י פרסום הסיפור, אלא להיפך: התאפשר לו לבטא את העובדה שלא היה מודע כלל לפגיעה, ולהביע את אהדתו והערכתו בדרך המקורית והמושקעת שלו.

חושבים אלול - מוהי סליחה ומוהי התנצלות?

אילעאי עופרן
23 שעות · 🌐

הבהרה חשובה לימי הרחמים והסליחות:
"סליחה, לא התכוונתי" - זו לא בקשת סליחה, כי אין בה נטילת אחריות.
"סליחה אם נפגעת" - זו לא בקשת סליחה, כי אין בה הכרת החטא.
"סליחה אבל..." (לא משנה מה המשך המשפט) - זו לא סליחה, כי אין בה חרטה.
יש רק דרך אחת לעשות את זה: "סליחה שפגעת בך" - בלי הסתייגויות, בלי האשמות, בלי גלגול אחריות - ככה פשוט.
כל השאר סתם נימוסים נבובים...

אהבתי 👍 הגיבי 💬 שתפי ➡

התנצלות:

לא תמיד פירושה שאתה טועה והאדם השני הוא הצודק.
זה רק אומר שאתה מעריך את מערכת היחסים שלכם,
יותר מאשר את האגו שלך

על חזנות בלי תפילה, על תפילה בלי חזנות ועל מה שביניהם

מיד לאחר הבידוק הביטחוני והשארת פלאפונים ומצלמות, נכנסנו לבית הכנסת שבו כ-55 שורות ובהם 40 מושבים בשורה. (עזרות הנשים בקומות א' וב') . בבית הכנסת היו הרב, החזן, נשיא הקהילה והגבאי שעמדו על הבמה המוגבהת והמתוחמת. בבית הכנסת היו

כ-25 מתפללים מהם כ-15 נשים. בקומה הראשונה הצמודה לעוגב עמדה מקהלת בית הכנסת (נותרו בה כ-5 יהודים, השאר – לא). המנצחת עמדה ליד מראה גדולה שהייתה מכוונת למראה אחרת שהייתה מכוונת אל החזן, וכך יכלו לראות זה את זה.

הקולות אכן היו הרמוניים ונשמעו היטב דרך הרמקולים שבצידי כסאות המתפללים. אלו האחרונים לא ידעו בדיוק מהי התפילה או באיזה עמוד אוחזים אבל החזן והרב ידעו. עצוב היה לראות. עצוב היה גם להבין שהקהילה השקיעה משאבים בחזן איכותי ומקהלה ועוגב הרמוניים, בלי להשקיע במתפללים שיידעו איך להתפלל. לציין שאת כל המתפללים עניינה תפילה אחת – יזכור ... ספר התורה נראה מבויש כשעבר בין המתפללים (שמחת-תורה).

כדי לדבר על חזנות צריך לדעתי להזכיר שתי תקופות עיקריות. האחת, הלויים בבית המקדש אשר שרו את פרקי התהילים על המדרגות שהובילו לבית

לכבוד הימים הבאים עלינו המשופעים בתפילות בחזנים וב"חזקות" אני מבקש לשתף את הציבור בנקודה למחשבה. בשבת האחרונה "שופטים" השתתפתי במסגרת מקהלת החזנות בה אני שר, בשבת חזנות בבית הכנסת הגדול בירושלים - עם חזני הבית, החזן **חיים אדלר** הוותיק והחזן **אברימי קירשנבאום** הצעיר והמבטיח. בית הכנסת היה מלא על גדותיו (1700 איש) בכל הצבעים והגוונים מספודיק ועד כיפת קרטון. מ"מיסנגדים" עם חליפות 3 חלקים ועד קיבוצניק מקבוצת יבנה עם חולצה לבנה וסנדלים. מחבדניקים ועד רב אהרלכ'ים (זברות), כולם באו לשמוע תפילה מחוזנת. אנחנו אכן סיפקנו את הסחורה ועל אף שהיה ארוך ומתיש – היה מהנה ומעניין (בהמשך אפרט יותר). למעשה – מה עדיף? בתי כנסת מפוארים וחזנים שבהם אין תפילה, או מניינים פשוטים ללא חזנים שבהם תפילה מעומקא דלבתא?

בתי כנסת וחזנות בגולה ועל מה שביניהם

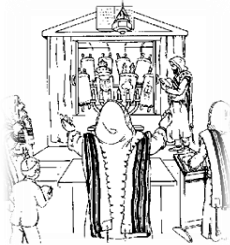
בזמן שליחותנו בבודפשט הונגריה לפני 20 שנים, נכנסנו, בשמחת תורה, חגית ואני, לבית הכנסת הגדול הניאולוגי, שהרי אצל יהודי הגולה זהו חג בעוד שאצלנו זהו יום חול – אסרו חג. בבית הכנסת המפואר הושקעו 52 מיליון דולר, ומעבר לציפויי זהב אמיתי, הושקע ממון רב במערכת שמע ובשיפוץ עוגב שגובהו כ-12 מטר.

המלווים את החזן. לא בכדי תלבושת החזן מחקה ומזכירה את לבוש הגויים. בארה"ב, במקביל, מתפתח ז'אנר החזנות העממי שבין מוליכיו משפחת החזנים והחזניות, מלבסקי, שלא נמנו עם הזרם האורתודוכסי.

כל זה על רגל אחת ומי שיודע יותר ומכיר אחרת - שיבורך.

"שירת מודיעין"

אני, אישית, הצטרפתי למקהלת החזנות "שירת מודיעין" לפני כ-9 שנים. התאספנו בכל שבוע, חבורת גברים מסביבת מודיעין, ללמוד יצירות חזנות בניהולו ובניצוחו של יענקלה רוטנר (בן גרעין צורים לטירת צבי). אני וחלק ניכר מעמיתי במקהלות לא קורא תווים, ולכן שולח המנצח את היצירות בווטסאפ, כל אחד לפי תפקידו וסוג קולו, הקבצים נצרכים על דיסק ואני מתאמן בזמן הנהיגה. (יש מספר טרמפיסטים שיודעים כבר את היצירות טוב יותר ממני) וחוף מזה כדאי לטרמפיסטים שנוסעים איתי לדעת שקשה לישון ... וגם כדאי להם לדעת שלא מורידים חגורת בטיחות עד שאני עוצר לגמרי (ניצלתי ת'הזדמנות שאתם קוראים). במקביל יש עוד שתי מקהלות זהות לחלוטין - האחת בנתניה והשנייה בכפר סבא. הרפרטואר גדול, החל מיצירות חזניות קלאסיות של משפחת מלבסקי ועד שירי קרליבך שגם בהם, לעיתים, תוספת חזנית קולית.

המקדש. מתקופה זו אין לנו הוראות ברורות המתורגמות לתווי הנגינה הנהוגים היום. התקופה העיקרית הנוספת ולהבדיל... מתייחסת למאה ה-18, אחרי ובמקביל לתקופות תרבותיות מקבילות - הרנסנס, גותיזם ודומיהם. היהודים כמו סביבתם נחשפים לאסתטיקה ויופי.

בחור יהודי צעיר שהורגל להתפלל בשטיבל במקום שבו אי סדר, בלגן, במקום שבו סדרי התפילה לא תמיד ברורים ונעימים לאוזן, הוא יודע שאמנות ויופי הם לא מעיקרי העיקרים והתפילה צריכה כוונה ותו לא. ובכן, אותו צעיר נחשף לתרבות המקדשת את היופי והאסתטיקה ואז מתחיל תהליך סוציו חברתי טבעי של חיקוי לקורה בסביבה.

בתי הכנסת מתחילים להיבנות כהיכלי תפילה יפים וגדולים (גותיזם) ומתבקשת מאליה גם תפילה מסודרת ונעימה לאוזן. לחיי התפילה נכנסים מונחים שלא היו מקובלים עד אז. מקהלות וחזנים אשר אמורים להעריב את אוזנו של המתפלל. נכון שבתחילה הכוונה הייתה להעצים את הכוונות בתפילת היחיד ולשתפו עם הקהל, הרי שתוך זמן הפכה התפילה למעין הצגה שבה היחיד מאזין ואיננו משתתף באופן אקטיבי בתפילה. כיום ניתן למצוא בתי כנסת בגלות שבהם עושר אומנותי הן בבניין עצמו והן באיכות החזנים. עוגבים ענקיים ומקהלות מקצועיות

ההופעות נחלקות לשניים. פרקי התפילה ושירים בקונצרט חזנות, שבו הקהל יושב באולם מופעים ושומע את יצירות החזנות דרך מערכות הגברה וקול משוכללות. הקבוצה השנייה - שבתות חזנות, שבהם הקהל הוא למעשה ציבור המתפללים בבית-הכנסת. התפילה מתארכת אבל הציבור נחשף לפן אחר של התפילה. כמוכן שבתפילת שבת אין מערכות הגברה והקשר הוא ישיר מקול השרים לאוזן הקהל.

אני אישית מעדיף שלא להפריע לקהל להתפלל ומעדיף את ההופעות שגם אם נשמעות "כבדות" הרי שהם מלוות בתזמורת עתירת כלי נגינה ובדרך כלל משובצים בתוך קטעי החזנות שירים מוכרים שמושרים באיכות קולית והרמוניה נעימה. אני מזמין כל אחד ואחת לבוא להופעה ולא לפחד מהשם "קונצרט חזנות".

אני אישית גם מעדיף את הסגנון הנהוג במקומותינו שבו שליח הציבור מוביל את הציבור לשיר את מה שהקהל מכיר, הציבור בפרט ובכלל משתתף באופן פעיל בתפילה. הש"צ כאמור מוביל ומגיש בנועם קולי את קטעי הקישור.

שליח ציבור ביום הכיפורים

גם בשנה זו, אי"ה, אהיה שליח ציבור ביום הכיפורים בפעם השביעית (תפילת נעילה) בכפר רופין. התפילה, המתקיימת ב"מועדון לחבר" של הקיבוץ, אינה תמיד בניגונים המוכרים, לעיתים המנגינה

דומה למקורית, לעיתים הקהל שר אחרת, אבל התפילה מכ/קול הלב. כולנו מתרגשים בתפילת קול נדרי, כולנו מתרגשים לשיר ביחד את הפיוט "אל נורא עלילה" הנהוג אצל אחינו הספרדים, כולנו מתרגשים ושרים את הלהיט של תפילת יום הכיפורים – "ונתנה תוקף" של יאיר רוזנבלום. כולם כולם מכירים, וכולם כולם שרים. כולנו מתרגשים מקבלת עול מלכות שמיים ותקיעת השופר שלאחריה שבסוף נעילה וכולנו רוקדים "לשנה הבאה בירושל-י"ם" על נשינו וילדינו ורוכבי האופניים. כל מי שמעונין לעזור בקיום המניין החשוב הזה מוזמן להצטרף. חסרים לנו ש"צ, קוראים בתורה, וגם משתתפים/ות שיעזרו וידריכו את מי שלא בקי. מובטחים: מיטה, חדר ממוזגן, וכיבוד קל מיד במוצאי כיפור - טרמפ מכאן וחזרה.

הנה התחלתי בסיפור על בית כנסת שבו החזן עושה מלאכתו נאמנה, במקום בו אין תפילה. והנה סיימתי בסיפור על בית כנסת שבו יש תפילה אבל אין חזן.

לא הצלחתי לענות על השאלה מה עדיף - וטוב שכך. אני חושב שכל אחד יעשה את החשבון לעצמו.

שתבוא עלינו שנה טובה בבריאות ואורך רוח. תכלה שנה וקללותיה ותחל שנה וברכותיה.

שנה טובה **נתי אראל**

”בית בקבוצה” עדכונים

ובע”ה המעבר הסופי מתוכנן לימים ראשון ושני כ”ב- כ”ג באלול, 25-26 בספטמבר.

נשמח לעזרה, בעיקר בתליית מדפים, תמונות וכו’. אפשר לפנות אלינו. תודה! טקס חנוכת הדירה הרשמי יתקיים **ביום רביעי, כ”ה באלול, 28.9**. רצ”ב הזמנה. כולם מוזמנים!

לאחר הטקס, הדיירות תצאנה לחופשת חג. הן תחזורנה למחרת ראש השנה עד יום כיפור ולאחר מכן - חופשה ארוכה עד למחרת שמחת תורה.

בשבת ”שובה” כל הדיירות תשארנה בקיבוץ ונחנוך את הבית עם כל החברים - בשבת אחר הצהרים. פרטים בקרוב. תודה לכולם שנה טובה **דפי, דליה**.

לפני כשבועיים אירחנו את עובדי התעסוקה של שק”ל כ-35 איש, יחד עם איילת פישביין, אחראית על התעסוקה בעמותת שק”ל.

בתוכנית שמעו שיעור מהרב אילעאי, סדנאות שונות בסטודיו ”צבעים משלימים”, ביקור במקומות התעסוקה של הדיירות. תודה לכולם.

חזרנו עם הדיירות מארבעה ימי נופש באילת, יחד עם דירות שק”ל מירושלים. התארחנו במלון ”קלאב הוטל” [מומלץ למשפחות עם ילדים] ויצאנו לתוכניות שונות: מצפה תת ימי, ריף הדולפינים ועוד.

אנחנו בהתרגשות גדולה לקראת המעבר לבית החדש. התחלנו למיין לארוז,

בשעה טובה, אנחנו נרגשים ושמחים להזמין אתכם

**לחנוכת בית וקביעת מזוזה
בדירת ”בית בקבוצה” של עמותת שק”ל, בקיבוץ יבנה.**

**האירוע יתקיים בע”ה, ביום רביעי כה’ אלול | 28.9 | 18:00
בקבוצת יבנה | חניה ליד בית ספר תיכון [מצורפת מפה].**

ברוכים תהיו במאבק!

פרטים נוספים
בלוח המודעות

שנה טובה

שבת שובה – שַׁבַּת אחים גם יחד

בעוד שלושה שבועות תתקיים "שבת שובה". השנה רצינו להוסיף לשבת זו תוכן ומשמעות כדי לתת לעצמנו הזדמנות להגיע ליום הדין, מעט נקיים יותר, מלוכדים יותר, פתוחים יותר.

בתוכנית:

סעודת שבת בבקר – משפחה מארחת משפחה.

שבת אחה"צ – השיעור המסורתי מפי הרב אילעאי. לאחר מכן סעודה שלישית משותפת לכבוד חנוכת "הבית בקבוצה".

מוצ"ש – שיחת חברים כמיטב המסורת. התלבטנו רבות על הפורמט והתוכן. מתוך הבנה שאין בכוחו של מפגש בודד מעין זה להוות אירוע משמעותי ולכן אולי מוטב להנמיך ציפיות. מאידך זו הזדמנות נדירה יחסית במקומותינו לשמוע ולהשמיע דברים בפורום שונה ובאווירה שונה.

נקווה שגשגיל להפיק מהשבת בכלל ומשיחת החברים בפרט את המיטב. ומי יודע אולי אפילו נצליח לעורר ולהתעורר, למחשבות ותובנות, שלא לומר חרטות... על העבר. ולתקווה ואופטימיות לעתיד. לדעתי אם רק נרצה מספיק אז נצליח למצוא אפילו אהבה. לעצמנו, לחברינו וחברותינו, לקיבוצנו.

מי שרוצה לסייע בהכנות לשבת ת/יבורך ומוזמן/ת לפנות אליי בהקדם.

שבת שלום – אסף

נמסר ברגע האחרון – לימוד הורים ילדים יתקיים בשבת בשעה 17:30 בסככה סמוך למכון התערובת בנושא **עבודה ברפת בשבת עם אסף ב"א**
אלי וצוות המדריכים

מתנות לקראת חגי תשרי

מכירה של תכשיטי ג'י

ביום חמישי כ"ו אלול 29.9.

באופי חדר אולם בין השעות 11:30 – 13:30

מוזמנים לראות היצע חדש של תכשיטי גולדפיל המתאים גם לנערות.

נשמח בבואכם, גצי ואיילת.

בקרוב ערב ניגונים מתפילות הימים הנוראים

מקהלת בת רון
טארהת את

אברהם יעקב טיילור
על הפסנתר:

אסף נווה שלום

ביום חמישי ד' תשרי (6/10/16)
בשעה 20:30
באולם האירועים בקבוצת יבנה

פרטים בהמשך
עדו עפרוני

שבתות עיון ונופש של תנועת הקיבוץ הדתי – הרשמה תפתח ב 9.10 באתר הקיבוץ הדתי

<u>אכסניית פקיעין</u>	<u>אכסניית תל חי</u>	<u>אכסניית כרי דשא</u>	<u>אכסניית עין גדי</u>
פרשת חיי שרה, כד-כה בחשון (25-26.11)	פרשת ויצא, טו-י' בכסלו (9-10.12)	פרשת שמות, כב-כל בטבת (20-21.1)	פרשת משפטים, כח-כט בשבט (24-25.2.2017)
עם הר' יעקב ומיכל נגן, והעיתונאית יפעת ארליך	עם הרב איתמר חייקין והשופטת עירייה מרדכי	עם הר' יוחנן ונורית פריד וד"ר אריאל גרוס	עם הרב שלמה וילק וסא"ל במיל' אורי שכטר
טיול לירכא, מוזיאון נביה מרעי, חורפיש	טיול למצודת כת, קדש, תצפית חוסיין עמר, סדקי יפת	טיול פארק ראשונים ושביל הרקפות	טיול לקאסר על יהוד ועין פשחה

שירה במזל טוב!!

שִׁמּוֹחַ תְּשִׁמּוֹחַ

חתונת דורון כהן ואביגיל
(לבית משולם)

החתונה ביום רביעי, י"ח באלול, 21.9
שבת חתן בפרשת "כי-תבוא", כ' באלול, 23.9

חתונת הלל אריאל ואריאל מלול

ביום שלישי, י"ז באלול, 20.9 – מחוץ לקבוצה
עליה לתורה בשבת פרשת "כי-תבוא" בבית הכנסת

שבת בר המצווה של גיא פניני

בפרשת "ניצבים", כ"ז באלול, 30.9
מסיבת בר המצווה ביום רביעי, ח' בחשוון, 9.11

שבת בר המצווה של ארי ברטוב

שבת פרשת "וילך" – שבת "שובה", ו' בתשרי, 8.10
מסיבת בר המצווה ביום רביעי, א' בחשוון, 2.11

בשמות אלו יצאו דורות האירוח לרשות צא"י השמחה

תערוכת **אבודים**

בשעה טובה הצלחנו לאסוף ולארגן בגדים שאיבדו את בעליהם. נשמח אם תעשו מאמץ, לבוא ולבדוק אם אתם מאתרים בגד השייך לכם. במידה ואכן מצאתם את האבידה, נא ודאו שיסומן כראוי. אם אינכם מעוניינים בבגד, חשוב לנו שתזהו אותו על מנת שנוכל לשחרר אותו מ"כלא האבודים".
מטרת התערוכה היא לאתר את הבגדים האבודים שלכם ולא על מנת לקחת בגדים, כמו ב"יד השנייה".

הבגדים יוצגו במהלך השבועיים הקרובים בפעוטון שקד ולאחר מכן יימסרו לצדקה.

שעות הפתיחה:

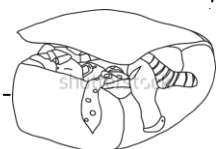
* ימים - א'-ו' 8:30-13:00

* ביום ד' 14:00-16:00

* בימים א', ג', ה' 18:00-19:30

בברכה

אושר קולמן וליאורה גליק

מרפאה

אחות כוננת בשבת פרשת "כי-תצא" – ליזט עפרוני.

שעות קבלה של הרופא בשבוע הבא:

יום ראשון 17:30-14:30

יום שלישי 13:00-09:30

יום רביעי 16:00-14:30

שבת שלום

יום חמישי 09:00-08:00 מ-15:30-14:30

פעילות מרכז יום בשבוע הקרוב

➤ יום ראשון ט"ו אלול תשע"ו, 18.9.16 - 8:45 - חוג תנ"ך עם חנה לבל – ספר מיכה

➤ יום שני ט"ז אלול תשע"ו 19.9.16 13:00-9:00 מכירת נעלי נוחות – "בניחותא"

הבוזאר שאמור היה להתקיים ב-27.9, נדחה לאחר החגים. נודיעכם על מועד אחר בהקדם...

בברכה צוות העמותה

"ושלח את הגשם"

בחנות מוצג למכירה ספרה של ידידתנו בריינה יוכבד לוי "ושלח את הגשם" עיונים לראשית השנה. מוזמנים לעיין ולרכוש. נחמה יהושוע

מכירות במחסן בגדים

מכירת הלבשה תחתונה מבית טריומף	יום ראשון,
מכירת בגדי נשים – סטודיו לעיצוב בגדי נשים frees pirit (אילה עמיר)	ט"ו באלול. 18.9
	16:00 ל-19:00
בגדי גברים: מכנסיים, חולצות לבנות וצבעוניות חלקות ועוד, חגורות מעור וכיפות סרוגות	יום שני,
	ט"ז באלול, 19.9
	16:00 ל-18:00

עפרה גוטליב – מרכזת תחום המכירות של הלבשה והנעלה וכד'

אירוע פרידה

לרגל פרישתה של אתי ליברמן מעבודתה בגיל הרך לאחר 3 עשורים (!) נקיים לכבודה

אירוע פרידה ביום ב' ט"ז באלול, 19.9 בשעה 16:00 באולם האירועים.

כל הציבור מוזמן בשמחה. נעמי ליבר, מנהלת הגיל הרך.

אַחַרוֹנִים בַּשָּׁדָה / לאה גולדברג

על סביבותיו חזר הרוח ויִרְגַע.
גולשים הדמדומים עלי ספית.
צֶעְדֵינוּ יחפים ושקטים
כי אָנוּ
אַחַרוֹנִים בַּשָּׁדָה.

ראינו את השמש כי באה,
חִרְקוּ בְּרִיחִים בְּשַׁעְרֵי רְקִיעַ,
עירם, חפשי, שכב השָׁדָה.
כְּגַדֵי-עֲזִים אֲשֶׁר נִשְׁכַּח מֵעֶדֶר
הַלְכָה הַמַּעֲנִית מֵעַרְבָּה.

הִנֵּה נִיחוּם הַקָּצִיר גָּאָה מְאֹד.
הטל עֵמֶק.
צֶעְדֵינוּ נְזִירִים.
כי אָנוּ –
אַחַרוֹנִים בַּשָּׁדָה.

צ' השירים – יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com